

Ένα τμήμα της άτυπης ομάδας των Απογοητευμένων, Απολυμένων, Απλήρωτων μη Αποζημιωθέντων και εν μέρει Αποκατασταθέντων του [Πήγασου](#), συνήλθε για μια ακόμα φορά.

Η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε σε κουτούκι των νοτίων προαστίων την επαύριον των γεγονότων της Τούμπας, των αλλαγών που συμβαίνουν στο «Εθνος» (διότι ναι μεν ο λώρος εκόπη, αλλά το ενδιαφέρον δεν έσβησε) μα και τόσων άλλων θεμάτων που σε αυτό τον τόπο, μας κρατούν μονίμως της πλήξεως μακρόθεν.

Στιγμήν τινάν, ηκούσθη μετ' αναστεναγμού η φράσις:
- «Ααα ρε Φου που μας έλεγες πως είσαι και ροκ».

Οπότε, πέραν της αποικίας των λαχανοντολμάδων, των σουτζουκακίων, καθότι κάποιοι

επιλήσμονες δεν νηστεύουσι, αλλά και των θραψάλων και των οκταποδίων με κοφτό μακαρονάκι, διότι οι πιστοί ποτέ δεν χάνονται, ηκούσθη από την απέναντι όχθη της υπερφορτωμένης τράπεζας:

- «Έχε υπόψη σου ότι μέχρι το Πάσχα, θα μπει ένας, μπορεί και δυο μισθοί. Έτσι ξέρω»

Ακολούθησαν, σιμουλτανέ, αι εξής αντιδράσεις:

είς (αριθμητικώς 1) καγχασμός
ο ψίθυρος «...μακάρι»
ένας γέλωτας (βαθιά ειρωνικός)
το ερώτημα «ποιο Πάσχα;»
η λέξις «λες;»

Αυτά επακριβώς συνέβησαν, τα οποία ασφαλώς σκιαγραφούν το φάσμα των πόθων (νταλκάδων εις την λαϊκήν), τε και των απορρίψεων των συνδαιτυμόνων, οίτινες συνέχισαν να ρουφούν απλήστως τον οίνον εις το χρώμα του ρουμπινιού, δίκην οينوφλύγων. Ταυτοχρόνως, δεν έχαναν την ευκαιρία βαθυστόχαστων αναλύσεων, ήγειραν δριμύτατα κατηγορητήρια, εις βάρος όσων λοξοδρομούν της ηθικής χαμένοι εις τους ερεβώδεις ατραπούς των μέσων κοινωνικής διαδικτύωσης, αλλάζοντας κατευθύνσεις πιο γρήγορα κι' από απομαγνητισμένο μπούσουλα πιο εύκολα και από το ανεμούριο μια μέρα με ασθενείς μεταβλητούς (ανέμους).

Εν τω μεταξύ , η μικρή παρέα, δεν λησμονούσε την κύρια αποστολή της, συνεχίζοντας, ως προς τούτο, να κατασπαράσσει μετά βουλιμίας τα περιεχόμενα των πιάτων.

Ακριβώς το μεσονύκτιον, μετά από τρεις ώρας δράσης και υπερωρίας της κάτω σιαγώνος και αντιστοίχου απιθάνου λογοδιαρροίας, απεχώρησε ο πρώτος, συγκεντρώνοντας την χλεύη των υπολοίπων, ως ανανήψας κομουνιστής, τουτέστιν δηλωσίας, μιζέριας και τα τοιαύτα.

Αποτελεί ένα αλλόκοτο πολιτικό κράμα τούτη η παρέα, ως μια μικρά ανορθογραφία, του

ευρύτερου αλλόκοτου πολιτικού φάσματος. Η διαφορετικότητά της όμως συνίσταται, ότι, σε αντίθεση με το φανατισμό που επικρατεί ευρύτερα, ο οποίος σε πολλές περιπτώσεις ενισχύεται θεσμικά, εδώ παρατηρείται ένα είδος αποδοχής και όταν κάτι φτάνει σε επικοινωνιακό αδιέξοδο έρχεται ως τρέυλор (έτσι δεν το έλεγαν στο στρατό;) το χιούμορ και σώζει την παρτίδα.

Ως εκ τούτου, οπαδός και θαυμαστής της Maggie (μια είναι η Maggie, ας θυμίσω: «Thatcher Thatcher, Milk Snatcher» - Θάτσερ, Θάτσερ, άρπαγα του γάλακτος), να ενθουσιάζεται από την παρέα θαυμαστή του Άρη και δεν εννοώ του Άρεως Θεσσαλονίκης ο οποίος περνά κρίση από το χάδι του δήθεν σωτήρος του, που με τόση θέρμη υποστήριζαν κάθε λογής μέσα. Ατυχώς για το ιστορικό σωματείο το σύνθημα «γίνε Άρης να Λασκάρεις», απέκτησε κυριολεκτική σημασία.

Όπως και να έχει οι συνδαιτυμόνες υπεσχέθησαν εις αλλήλους γοργήν επανάληψιν. Οψόμεθα εις ταβέρνας, με ελπίδας για τα μισθά , λοιπούς αναστεναγμούς και λιγότερους αφορισμούς.